

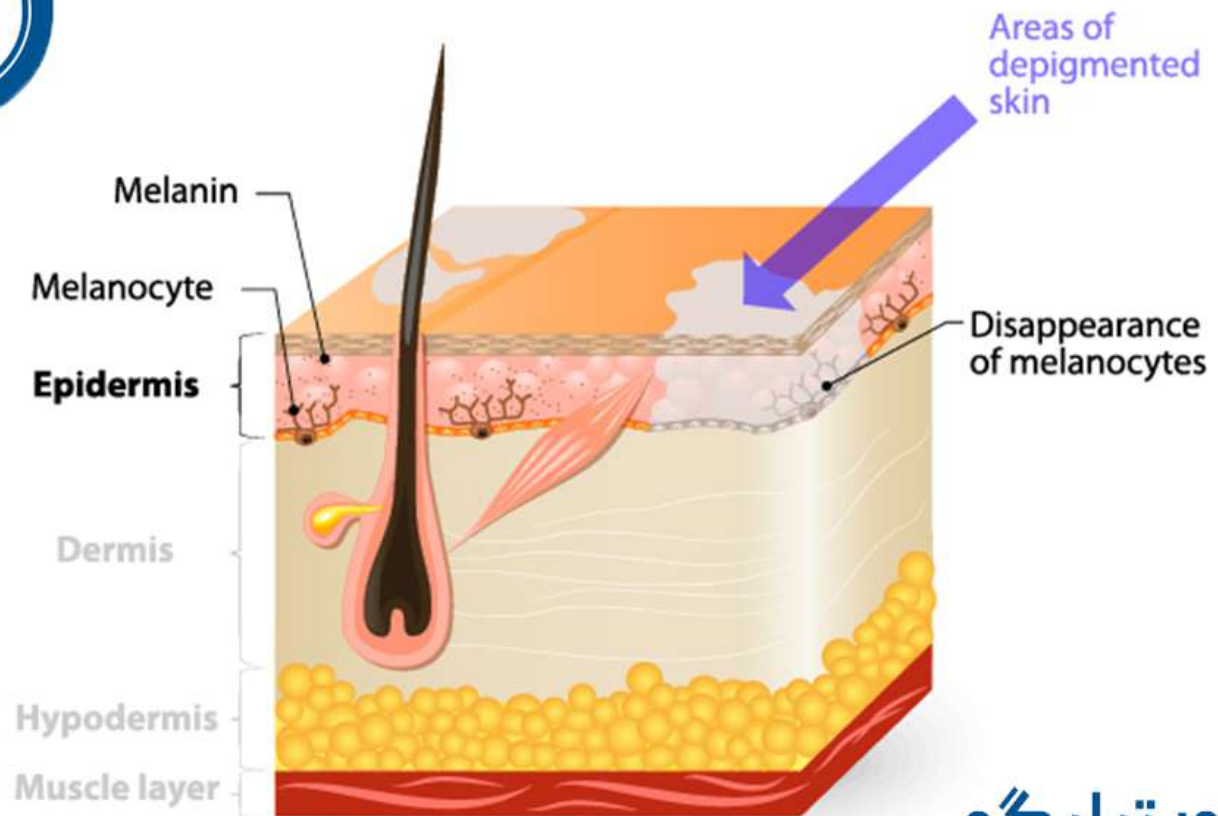

ویتیلیگو در اسب ها

Vitiligo in Horses

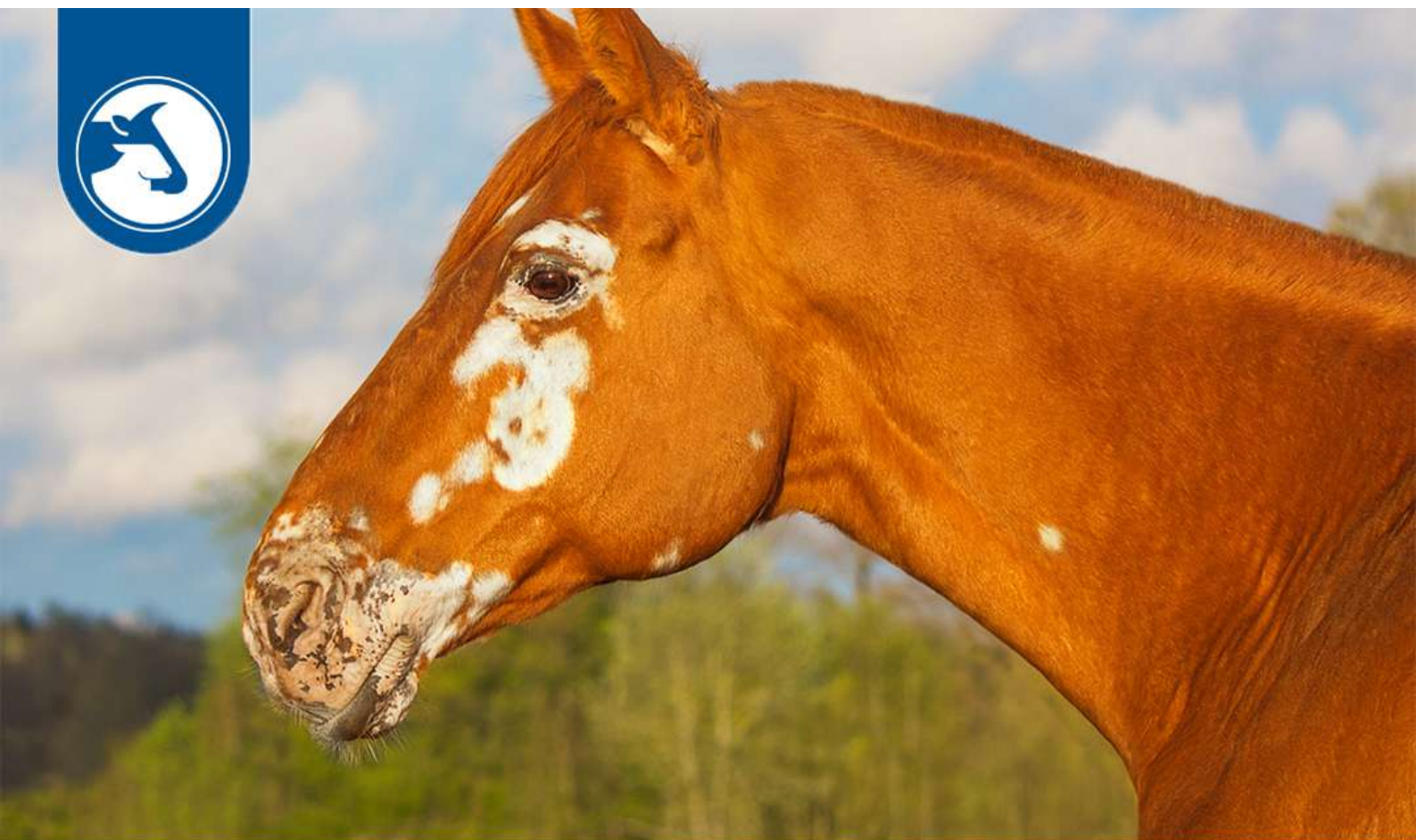

VITILIGO

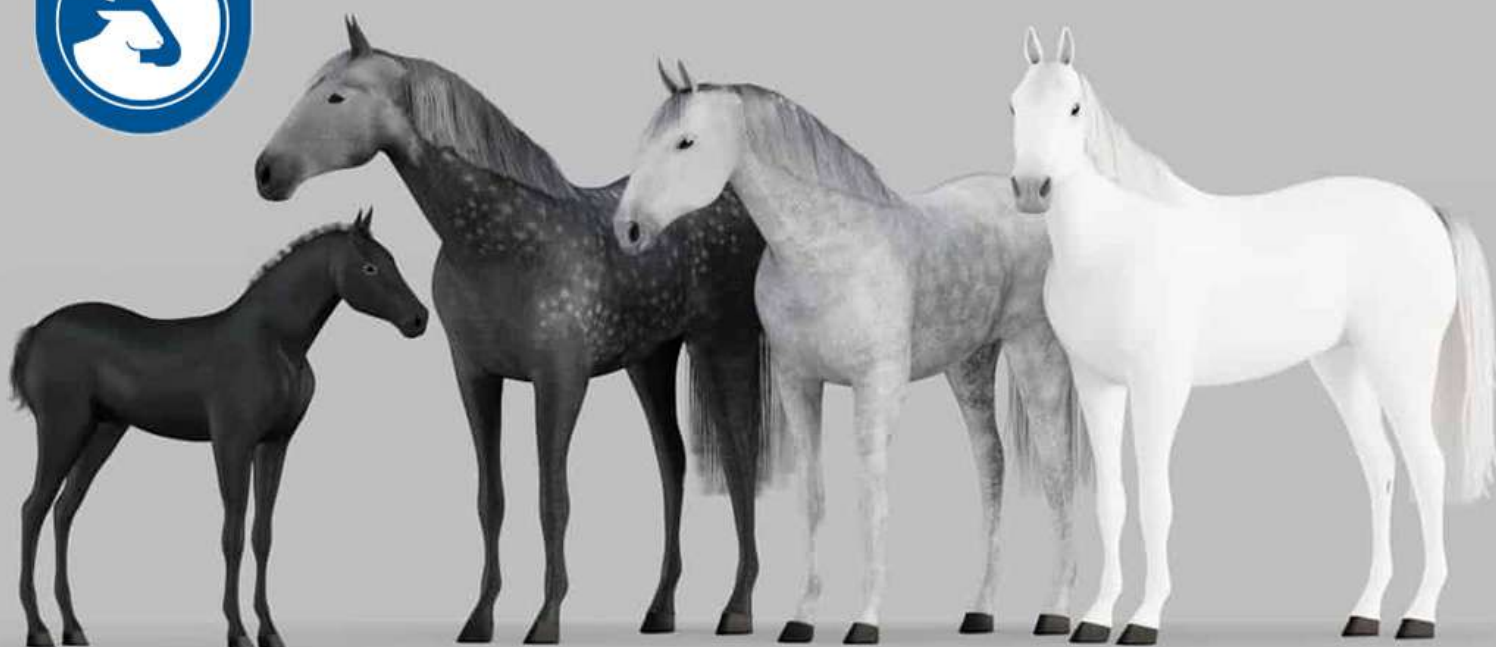
ویتیلیگو

ویتیلیگو یک بیماری خود ایمنی است که در آن سیستم ایمنی بدن به اشتباه ملانوسیت ها، سلول های مسئول تولید ملانین را هدف قرار داده و از بین می برد. ملانین رنگدانه طبیعی پوست است که به پوست و پوشش موی اسب شما رنگ می دهد.

ویتیلیگو

هنگامی که ملانوسیت ها می میرند یا آسیب می بینند، تولید ملانین را متوقف می کنند که منجر به کم رنگ شدن تدریجی رنگ در پوست و مو می شود. نتیجه ظاهر شدن لکه های سفید یا روشن روی پوست است که می تواند از نظر اندازه و مکان متفاوت باشد.

 horsesandus.com

شیوع

همه اسب ها ممکن است به ویتیلیگو مبتلا شوند، اما این وضعیت در اسب های خاکستری بسیار شایع تر است. 26 تا 67 درصد اسب های خاکستری به ویتیلیگو مبتلا می شوند، در حالی که فقط 0.8 تا 3.5 درصد از اسب های غیر خاکستری مبتلا می شوند.

 satinvet

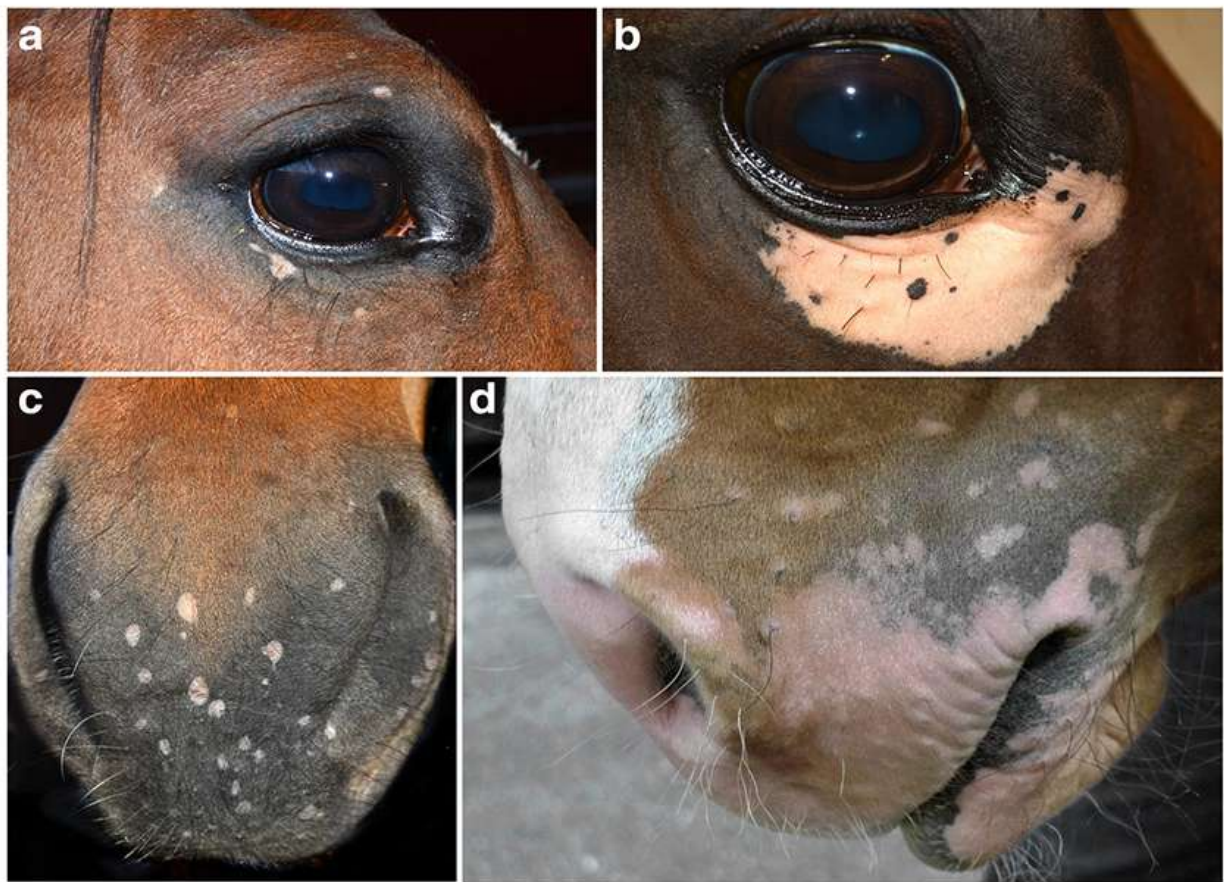

شیوع

اسب‌های عرب نیز مستعد ابتلا به این بیماری هستند که زمانی به آن سندرم محو شدن اسب عرب Arabian Fading Syndrome می‌گفتند. برخی سندرم محو شدن عربی (همچنین به نام "سندرم پینکی") رایجی از انواع فرعی از ویتیلیگو مینامند که عمدتاً در اسب‌های عرب جوان بین 1 تا 2 سال ایجاد می‌شود.

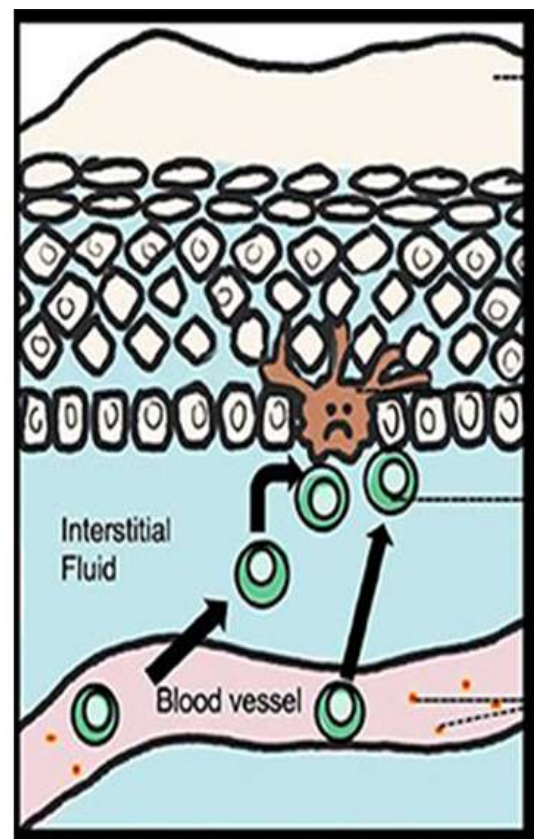
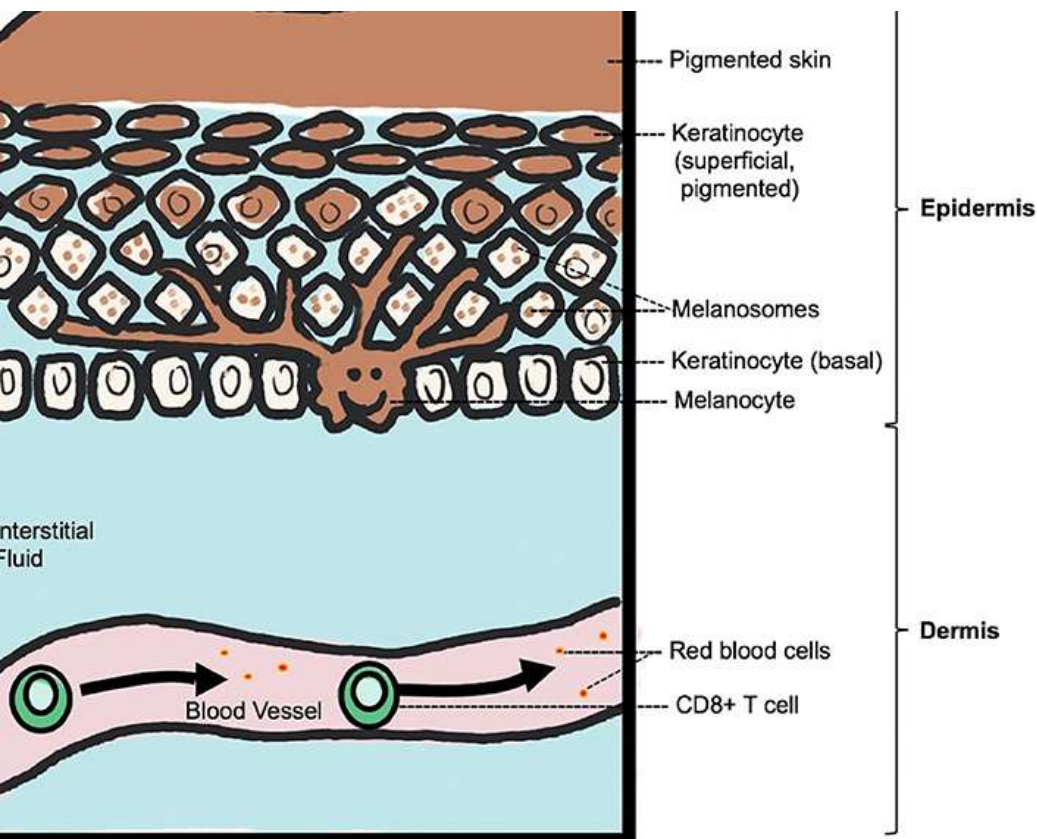
شروع ویتیلیگو با **افزایش سن** همراه است، زیرا اسب‌های مسن‌تر هم بروز بیشتر این بیماری را نشان می‌دهند و هم از دست دادن رنگدانه‌ها بیشتر است.

ویتیلیگو دارای وراثت پذیری خفیف تا متوسط است، به این معنی که یک جزء ژنتیکی وجود دارد که می‌تواند از طریق نسل‌ها منتقل شود.

ویتیلیگو بیشتر در اطراف محل اتصال پوستی مخاطی بدن اسب رخ می دهد. اتصالات پوستی مخاطی مناطقی هستند که مخاط به داخل پوست منتقل می شود.

مناطق که اغلب تحت تأثیر ویتیلیگو قرار می گیرند عبارتند از: لب - سوراخ های بینی - پلک ها - مقعد - فرج - غلاف آلت ویتیلیگو معمولاً ابتدا در ناحیه صورت به ویژه در اطراف لب ها، پوزه و پلک ها ظاهر می شود. مقعد و فرج کمتر تحت تأثیر قرار می گیرند

رایج ترین نظریه این است که ویتیلیگو به دلیل یک اختلال خودایمنی ایجاد می شود. این بدان معناست که سیستم ایمنی بدن به ملانوسیت های مسئول تولید رنگدانه های پوست و مو حمله می کند و به آنها آسیب می رساند.

در اسب های مبتلا به ویتیلیگو، آزمایش خون وجود آنتی بادی هایی را نشان می دهد که ملانوسیت های خود اسب را هدف قرار می دهند. این آنتی بادی ها به طور مشخص در اسب های بدون این بیماری وجود ندارند.

شواهد رو به رشدی وجود دارد که نشان می دهد استعداد ژنتیکی برای ویتیلیگو وجود دارد. در اسب های خاکستری، ژن های خاصی به عنوان مرتبط با شروع ویتیلیگو شناسایی شده اند

ریسک‌ها

در اسب‌های خاکستری، ویتیلیگو همچنین با افزایش بروز **ملانوم** (سرطان پوست) همراه است. ارتباط بین ویتیلیگو و ملانوما در حیوانات دیگر از جمله Sinclair Swine مشاهده می‌شود.

اگر اسب خاکستری شما مبتلا به ویتیلیگو است، به طور مرتب پوست آن‌ها را از نظر ملانوما بررسی کنید. این‌ها معمولاً به صورت توده‌های سیاه رنگ ظاهر می‌شوند که اغلب در زیر دم، نزدیک مقعد یا روی غلاف ژل یافت می‌شوند.

تشخیص تفریقی

تمایز ویتیلیگو از سایر بیماری‌هایی که می‌توانند باعث بی‌رنگ شدن پوست در اسب شوند، مانند عفونت‌های قارچی، زخم‌های ناشی از آسیب‌های قبلی، یا سایر بیماری‌های پوستی ضروری است.

عوامل زیر نیز می‌توانند منجر به ایجاد لکه‌های سفید روی پوست شوند:

زخم‌های التیام یافته:

زخم‌های ناشی از آسیب نفوذی، زخم‌های فشاری، یخ‌زدگی یا آفتاب‌سوختگی اغلب پس از بهبودی منجر به بی‌رنگ شدن مو می‌شوند.

لکه‌های سفیدی که از نواحی دارای ضایعات یا جراحات قبلی ظاهر می‌شوند، معمولاً با ویتیلیگو مرتبط نیستند.

لوکودرمالوپوس اریتماتوز:

یک بیماری نادر، باعث ایجاد رنگدانه در نواحی شبیه به محل‌های رایج ویتیلیگو مانند پوزه و چشم می‌شود.

اسب‌های مبتلا همچنین ریزش مو را در نواحی فاقد رنگدانه، همراه با علائمی مانند قرمزی، تحریک، تورم یا ضایعات پوستی قابل مشاهده نشان می‌دهند.

لوکوتریشی لکه دار:

مشخصه آن لکه‌های سفید دایره‌ای کوچک (به قطر 1-3 سانتی متر) روی گردن، تنه و کفل با پوست معمولی است.

جزئیات در مورد این بیماری محدود است و ممکن است نوعی از ویتیلیگو باشد

درمان

درمان ویتیلیگو از نظر پزشکی ضروری نیست، زیرا این یک سندرم زیبایی است که باعث درد یا آسیب اسب نمی شود. در انسانهای مبتلا به ویتیلیگو صورت، درمان معمولی شامل گلوکوکورتیکوئیدهای موضعی مانند بتامتازون یا کلوبتازول است. گلوکوکورتیکوئیدها هورمون های استروئیدی هستند که پاسخ های ایمنی را تعدیل می کنند. هنگام استفاده از گلوکوکورتیکوئیدها در اسب، توصیه می شود از آنها به مقدار کم و با حداقل دوز موثر استفاده شود. عوارض جانبی بالقوه شامل گشاد شدن و پارگی رگ های خونی (وریدهای عنکبوتی) و همچنین عفونت های پوستی یا نکروز در محل های مصرف است. طی مطالعاتی که انجام شده، این نظریه مطرح شد که کمبود مواد مغذی به از بین رفتن رنگدانه اصلی کمک می کند. این ممکن است یک بیماری متمایز از ویتیلیگو ناشی از یک اختلال خود ایمنی یا جهش ژنتیکی باشد. این مواد عبارتند از: ویتامین A، ویتامین E، ویتامین های B، فنیل آلانین، روی